

DESIRE®

Janice Maynardová

**Miliardář
s duší rebela**

JANICE MAYNARDOVÁ

MILIARDÁŘ
S DUŠÍ REBELA

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

vidíte, že si umíme někdy zkomplikovat život? A ani k tomu nikoho dalšího nepotřebujeme. Podobně to zažívají i postavy mých knih. Kupříkladu hrdina příběhu Miliardář s duší rebela zmizí bez vysvětlení na rok s milionem dolarů. Sice má ty nejlepší úmysly, ale přesto se nelze jeho nejbližším divit, že se jim to nezamlouvá. V povídce Jak odolat vášni? si zase hrdinové vyčítají navzájem minulost a kvůli tomu málem zahodí přítomnost a možnou společnou budoucnost. Hrdinové romance Milenci navzdory všem musejí čelit nejen letitému nepřátelství mezi jejich rodinami, ale i svým vlastním pochybnostem a nejistotám.

Věřím, že si četbu příběhů, kde se nakonec všechny těžkosti vyřeší, krásně užijete.

Váš Harlequin

Janice Maynardová

MILIARDÁŘ S DUŠÍ REBELA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bombshell for the Black Sheep

První vydání:

Harlequin Books, 2019

Překlad:

Petr Kovács

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Janice Maynard

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5387-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5388-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5389-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hartley Tarleton udělal v životě hodně chyb, ale tím že odešel od Fiony Jamesové, a to dokonce dvakrát, ze sebe udělal úplného hlupáka. Samozřejmě měl své důvody. Složitá životní situace, rodinné závazky, ale i tak si mohl počínat chytřeji. I proto mohl nyní očekávat, že se na něj Fiona nebude tvářit příliš nadšeně. Obzvlášť, když od ní potřebuje laskavost.

Přesto s nadějí v srdci zaparkoval naproti jejímu úhlednému a pečlivě udržovanému bungalovu. Klasická čtvrť pro příslušníky střední třídy si stále uchovávala svůj koloniální šarm, který si však mohli dovolit i mladé rodiny a lidé žijící sami. Fiona je velmi talentovaná malířka s rostoucí reputací. Zájemců o její krajinky stále přibývá a tomu začínají odpovídat i ceny jejích obrazů. Dobu strádání a hledání sama sebe tak měla definitivně za sebou.

Zůstal sedět ve voze, potukával prsty o volant a v duchu si ještě jednou přehrával připravenou řeč. V domě na protější straně ulice strávil dvě noci, i když ne bezprostředně za sebou. Přesto si pamatoval i ten nejmenší detail.

Letos to opravdu neměl snadné, a když mu bylo nejhůř, povzbuzoval se vzpomínkami na jejich společnou snídani v její miniaturní kuchyňce. Představoval si Fionu s jejími přirozeně vlnitými rusými vlasy,

šedomodrýma očima a nepostradatelným skicákem před sebou.

Pomalů vystoupil z auta a protáhl se. Takovéto váhání pro něj nebylo zrovna typické, zpravidla býval velmi impulzivní. Když byl ještě mladík, lidé ho kvůli tomu považovali za nedospělého. On sám ale dával přednost tomu mluvit o sobě jako o někom, kdo jednoduše chytne býka rovnou za rohy. Byl rád, když měl svůj osud ve vlastních rukou.

Cítil, jak mu po zádech stéká pramínek potu. Venku panovalo přímo nesnesitelné vedro a vlhko. Charleston je i jeho domov, tak proč si tady najednou připadá jako vetřelec?

Srdce mu bušilo v hrudi jako na poplach. Na okamžik se ho zmocnil strach, že Fiona nebude doma, ale na příjezdové cestě stál její pečlivě zre-novovaný Volkswagen Brouk. Auto bylo celé růžové s namalovanými mořskými koníky na kapotě. Extravagantní, ale zcela jistě v souladu s image mladé umělkyně.

Na zápraží si přede dveřmi ještě povolil kravatu a znovu si v duchu zopakoval, že to zvládne. Přesto ho svazovala lítost a mnoho dalších emocí. V ústech měl jako na poušti. Nadechl se a stiskl zvonek.

Fiona slyšela zazvonění a s úlevou si vydechla. Objedнала si barvy za několik set dolarů a nyní již netrpělivě čekala na doručení, aby mohla začít se svým novým projektem.

Na sobě měla tričko s barevnými skvrnami a prastaré džíny s dírami na kolenou. Doručovatele však dobře znala a nebylo nutné se kvůli němu oblékat do gala.

Rychle proběhla domem a za několik málo sekund již stála přede dveřmi.

Otevřela a na okamžik zůstala oslněná prudkým

sluncem. Muž na zápraží určitě nebyl ten, koho čekala. A rozhodně to nebyl žádný cizinec.

Potřebovala ještě pět sekund, aby její mysl zpracovala nepředstavitelné.

„Hartley?“ uniklo jí ze rtů a její počáteční šok se rychle měnil v hněv. „To nemyslíš vážně?“ Tenhle muž jí pořádně pošramotil ego a dost možná, že jí k tomu zlomil i srdce.

Instinktivně přibouchla dveře, anebo se o to alespoň pokusila. V úspěšném dokončení jejího úmyslu jí ale zabránila stylová italská polobotka, kterou stačil strčit mezi dveře. Majitel boty sykl bolestí, ale získané výhody se již nevzdal.

„Prosím, Fiono. Potřebuju tvou pomoc.“

A je to tady. Její největší slabost. Její Achillova pata. Jako někdo, kdo vyrůstal hned v několika pěstounských rodinách, rozuměla volání o pomoc a byla vždy připravená ji poskytnout.

Již déle než deset let je ale zcela samostatná a nezávislá. Má v bance první zajímavé peníze a k tomu všemu vynikající úvěrové hodnocení. Domek, ve kterém bydlí, již téměř celý splatila. Dělat lidem radost, snažit se jim za každou cenu vyhovět, už pro ni není životně důležitou nezbytností, ale pouhým zvykem, ze kterého se jen těžko vymaňuje, i když si přísahala, že se ho už konečně musí zbavit.

Stačil však jediný pohled do jeho tváře a její odhodlání bralo rychle za své. „Vypadáš hrozně,“ pronesla, ruku stále na dveřích, aby mu zabránila vstoupit. Tak úplně pravdivé ale její prohlášení nebylo. Hartley Tarleton byl i s kruhy pod očima, neoholený a k smrti utahaný ten nejkrásnější muž, jakého kdy viděla: široká, vypracovaná ramena, útlé boky a především úsměv, který by měl být jednoduše zakázán zákonem.

Poprvé se setkali více než před rokem na svatbě

společných přátel. Hartley byl svědek ženicha a Fiona družička. Později, po skončení svatební hostiny, při níž teklo víno proudem, pak svoji novou známou zbavil fialových družičkovských šatů... a to přímo v její vlastní ložnici, kam ho sama pozvala.

Ten večer mezi nimi přeskočila jiskra natolik silná a opojná, že jí nebylo možné odolat. Když se pak druhý den ráno probudila, byl pryč.

Dnes se jeho oči, černé jako ta nejtemnější noc, třpytily silnými emocemi. „Prosím, Fee,“ promlouval k ní naléhavým, sevřeným hlasem. „Jenom pět minut.“

Co má tenhle neuvěřitelný chlap v sobě, že každé tak snadno zdolá její pečlivě vybudovanou obranu? Neodešel od ní totiž jen jednou, ale hned dvakrát. Je snad nějaká masochistka? Za normálních okolností na ni žádné přihlouplé lichocení nepůsobí, ale Hartleymu prostě uvěřila a nechala se omámit jeho kouzlem.

Povzdychla si marností nad vlastní slabostí a nepoučitelností a ustoupila dozadu, aby ho nechala projít. „Fajn. Pět minut, ani o minutu déle. Mám práci.“

Byl to pouze úsměvný pokus předstírat nezájem a lhostejnost. Když procházel kolem ní, ovanula ji ta tolik známá vůně a v hlavě se jí okamžitě vyrojily vzpomínky na společně strávené noci.

Hartley přešel přes obývací pokoj a usadil se na pohovce. Ona zůstala stát, ruce založené na prsou.

Když se potkali poprvé, měl na sobě tradiční smoking, kterým se nijak neodlišoval od zbytku svatební společnosti. O devět měsíců později se pak objevil na jejím prahu jen v džínsech a žluté košili s vyhrnutými rukávy a bez jediného slova na vysvětlenou. Dnes se tu pro změnu ukázal v luxusním obleku šitém ručně v tom nejdražším krejčovství v širokém okolí. Tvářil se sice zoufale, ale všechno na něm

jen křičelo peníze, peníze. Vypadal jako hodně bohatý muž, což pro ni znamenalo jediné: nepatří k těm, s nimiž by chtěla chodit, spát nebo si s nimi plánovat společnou budoucnost.

Ticho se nepříjemně protahovalo. Hartley se naklonil dopředu, ruce si opíral o kolena, zrak upřený do země. Nikdy nebyl z těch, kterým by se nedostávalo slov. Patřil k mužům, kteří zaujmou ženu jediným mrknutím oka, k mužům plným tajuplných a dráždivých příslibů.

A teď, když si tohoto velkého, zlého vlka pustila do domu, najednou oněměl.

Dlouhé, nepřerušované ticho ji nakonec zlomilo. „Co chceš, Hartleyi?“

Do své otázky chtěla vložit tolik lhostejnosti a nezájmu, kolik bylo možné, ale místo toho cítila, jak se jí chvěje hlas. Mohla jenom doufat, že si ničeho nevšiml. Jeho stav jí dával vzácnou příležitost hrát alespoň jednou podle vlastních not.

Byla přesvědčena, že Hartley Tarleton si žádné slibování nezaslouží. Ne z její strany.

Po chvíli se narovnal, lokty stále zapřené o stěnu. V jeho tváři se zrcadlilo prázdno, jaké tam nikdy předtím neviděla. A v něm viděla žal a smutek, jehož hloubku si nedokázala představit. „Táta zemřel,“ vypravil ze sebe tiše a zničeně, ve tváři výraz dětského nepochopení i dospělého smíření.

„Ach, bože. To je mi moc líto,“ vydechla upřímně. „Jak se to stalo?“

„Infarkt. Byl na místě mrtvý.“

„Nevím, co ti na to říct, Hartley. Upřímnou soustrast.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že nebudu mít ani šanci se s ním rozloučit. Přišlo to naprosto nečekaně, vůbec nebyl tak starý.“

Strašně moc by si k němu chtěla sednout a obejmout

ho, ale věděla, že i její odhodlání a vůle mají své hranice. Bude jistě lepší, když si od něj bude udržovat bezpečnou vzdálenost.

Ve tváři mu zacukal sval. „Byl bych rád, kdybys se mnou šla na pohřeb. Prosím.“ Postavil se a zpříma se na ni podíval. „Nežádal bych tě o to, kdyby to nebylo tak důležité.“ Ztěžka polkl a Fiona viděla, jak se mu napjalo hrdlo. Potřeboval by ostříhat, blesklo jí mimoděk hlavou.

Vlastně ho vůbec neznala, i když si až moc dobře pamatovala, že její tělo pod jeho doteky zpívá slastí a srdce se přitom oddává těm nejhlupečjším romantickým snům a představám.

„Opravdu si nemyslím, že by to byl dobrý nápad, Hartleyi. Mezi námi nic není. Proč bych s tebou měla chodit na pohřeb tvého otce?“

„Ty to nechápeš.“ Nakročil k ní, ale zvedla ruku, aby ho zadržela.

„Potřebuju tě, protože jsem k smrti vyděšený. Bratra ani sestru jsem už rok neviděl, je to mezi námi hodně napjaté. Potřebuju nárazník.“

„Okouzlující,“ zasmála se ironicky. „Přesně to chce každá žena slyšet.“

„No tak, Fee. Nedělej zbytečné problémy.“

Zvedla k němu hlavu. „Myslím, že se chovám naprosto rozumně, pane Tarletone. To vy jste se podle všeho úplně pomátl.“

Přejel si rukou po zátylku a tváří se mu mihl stín. „Možná ano,“ připustil a začal rázovat po pokoji tam a zpátky.

„Nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jsi ty, Fiono.“

Rázem zpozorněla. „A to má znamenat zase co?“

„Jsi velice mimořádná.“ Ukázal na jeden z jejich obrazů. „Vidíš svět způsobem, který nám obyčejným smrtelníkům uniká. Tu schopnost ti závidím.“

Upřímnost v jeho hlase i kompliment, který jí

právě složil, jí připomněly, proč mu hned na poprvé tak snadno podlehla. V duchu si povzdychla a cítila, že tuhle bitvu pomalu ale jistě ztrácí.

Co se může stát, když ho na pohřeb doprovodí? Bude to jenom hodina, možná ani to ne. „Kdy to má být?“

Nyní se definitivně zatvářil provinile. „Dnes.“

Zalapala po dechu. „*Dnes* jako dneska?“

„Za hodinu a půl.“

Zdálo se, že v ní vzkypí nekontrolovaný hněv. „To myslíš vážně? Že si sem napochoduješ, oznámíš mi, co chceš, a pak to jednoduše dostaneš?“

„Ne,“ odpověděl rozhodně. „Ne.“ Druhé popření již bylo mnohem tišší. „Jen jsem *doufal*, Fee. Pouze *doufal*.“ Zastrčil si ruce do kapes a zůstal nehybně stát. Do ničeho ji netlačil, prostě ji jenom požádal.

Než dokázala zformulovat odpověď, pokýval hlavou a sám se ujal slova. „Vím, že ti dlužím omluvu za své předchozí chování. A jestli mi teď prokážeš tu laskavost a budeš mi stát odpoledne po boku, řeknu ti úplně všechno, co budeš chtít slyšet. Tentokrát už od tebe neuteču.“

Pátrala v jeho výrazu a hledala pravdu. „Proč to mezi tebou a tvými sourozenci tak skřípe? S bratrem jste přece dvojčata. Ta spolu většinou drží?“

„Udělal jsem něco, čím jsem svého tátu i Jonathana hodně naštvál. Takže mě táta dokonce vyškrtl ze závěti, ale možná jsem si to doopravdy zasloužil. I přesto je všechny miluju, jsou pro mne všechno a udělal bych cokoli, abych ten rozkol zacelil... jestli je to ještě vůbec možné.“

Mohl ji přemlouvat, flirtovat s ní, tlačit, ale místo toho tam jen stál a díval se na ni tak intenzívně, až cítila, jak jí pod měkkou tkaninou trička tuhnou bradavky. Netušila, že je jejich fyzické propojení tak

silné. Dneska a vlastně pokaždé, když jí vpadl do života.

„Dobře,“ souhlasila. „Půjdu s tebou.“ Platonické rande na pohřbu přece neznamená, že před ním již *potřetí* v řadě kapituluje. „Za půl hodiny budu připravená, stačí?“

Přikývl. „Děkuju, Fiono.“ Jeho pohled byl vážný a upřímný. „Moc to pro mě znamená.“

„Tak tady počkej. A když bude někdo zvonit, otevři. Čekám balík.“

Hartley se díval, jak odchází, a v duchu si přál, aby se k ní mohl připojit ve sprše a zapomenout na to, že mu celý jeho život exploduje pod rukama. Už jenom to, že s ním na pohřeb půjde, se rovnalo malému zázraku. Na nic dalšího nemělo smysl myslet, jakkoli dráždivé byly vzpomínky, které na tento malý dům má.

Žaludek se mu stále svíral, ale prudký nával touhy přece jenom opadl. Když bude mít odpoledne Fionu po boku, nějak to zvládne.

Než si stačil vytáhnout mobilní telefon, aby si zkontroloval maily, vyrušilo ho hlasité klepání na dveře. Doručovatel na prahu jen zářil, ale jeho nadšení rychle opadlo, když si uvědomil, kdo mu otevřel.

„Vezu nějaké balíčky,“ vypravil ze sebe.

„To jsem pochopil,“ odpověděl Hartley mírně, jako by chtěl utišit jeho zklamání.

Chlapci bylo sotva dvacet a nyní se nenápadně snažil nakukovat dovnitř. „Fiona je ale bude muset podepsat.“

Hartleyovy majetnické instinkty se rázem probudily k životu. „*Slečna Jamesová* je ve sprše.“

Mladík ihned rozpoznal, co se mu Hartley snaží naznačit. „Tak byste to asi mohl podepsat i vy,“ obrátil a celý zčervenál. „Myslím.“

„Také myslím,“ souhlasil Hartley a naškrábal své jméno na tablet, který mu mladík nabídl. „A vyřídím jí, že pozdravujete.“

Doručovatel mu předal tři objemné krabice. Hartley se s ním kývnutím hlavy rozloučil a rázným gestem za ním zavřel dveře. Samozřejmě mu nevyčítal, že se do Fiony nejspíš zamiloval, ale Fiona si ve svém životě zaslouží opravdového muže.

Byl si vědom ironie svých myšlenek. Zároveň ho napadlo, co asi dělala celé ty týdny a měsíce, po které on cestoval po světě. Má snad někoho, kdo by mohl proti jeho přítomnosti zde protestovat?

Další sevření žaludku mu napovědělo, že mu tato otázka dělá mnohem větší starost, než jakou si je ochoten přiznat. Jak se to jen stalo, že je tak posedlý ženou, kterou zná všehovšudy necelý týden. I přesto všechno, ze všech lidí, které mohl k účasti na pohřbu svého otce přesvědčit, si vybral právě ji.

A momentální klid, který se mu po jejím souhlase rozhostil v duši, mu napovídal, že se rozhodl správně.

V následujících měsících a týdnech se toho hodně změní. I když mu jeho bratr stále nevěří a sestra mu bude vyčítat, že na tak dlouho zmizel, budou spolu muset všichni tři spolupracovat, aby složitou rodinou situaci vyřešili.

A jen on skutečně věděl, jak to bude složité.

Zvuk z chodby ho přiměl zvednout hlavu. „Fiono,“ vydechl a hlas mu uvízl v hrdle. „Vypadáš úžasně.“

Měla na sobě klasické černé šaty bez ramínek, které jí sahaly po kolena. Černé sandály zdůrazňovaly její štíhlé nohy s krásně tvarovanými lýtky. Polodlouhé vlasy si stáhla dvěma starožitně vyhlížejícími spornami. I přesto jí po stranách obličeje padaly dva volné, nakadeřené prameny, které jí propůjčovaly téměř

andělský zjev. „Myslíš, že je to v pořádku? Už dlouho jsme na žádném pohřbu nebyla,“ otázala se a pohrávala si s jednoduchými perlovými náušnicemi, které ladily s náhrdelníkem na krku.

„Jsi naprosto dokonalá,“ vydechl.

DRUHÁ KAPITOLA

Pohřby nemá rád nikdo a Fiona si byla vědoma, že návštěva právě tohoto pohřbu, na kterém je navíc zavěšená do muže, jenž se k ní už dvakrát zachoval tak podle, nedává ani ten nejmenší smysl.

Přesto tu ale stála.

Charleston se doslova koupal v letním slunci. Město mělo kouzlo tradiční staré jižanské kultury. Stačilo zavřít oči a po ulicích lemovaných platany opět korzovaly dámy v krinolínách. Velké honosné domy s rozlehlými zahradami, všude patina z generace na generaci děděného bohatství. Až dál, na předměstí jste tu a tam narazili na stopy chudoby, ale tady v historickém centru převládalo bohatství a vysoké společenské postavení.

Než oba dorazili do obřadní síně přímo v srdci města, Fiona definitivně pochopila, že Hartley má nějaký problém. Za celou dobu prakticky nepromluvil, ale přesto velmi silně vnímala jeho přítomnost.

Rídil naprosto nedbale a lehkomyšlně, jako by ho nezajímalo, co se může stát. Jeho výraz přesto vyjadřoval největší možné napětí.

Přesto se nedokázala odpoutat od vzpomínek na jejich předchozí setkání. Alespoň *ona*, protože Hartley byl zjevně až příliš zaneprázdněný sám sebou, aby si na jejich společnou noc vůbec vzpomněl.

„Je ještě něco, co bych měla o dnešním odpoledni